

Distancetræning ved Holtegaard lørdag d. 12. september 2015

Lørdag d. 12.9. kørte Maj og jeg til Holtegaard rideklubs distancetræning.

Som så ofte før kørte jeg med Maj, det er så hyggeligt med sådan en fælles køretur og en god snak.

Det var første gang min nye hest Silja var med i lastbilen, men det var ikke til at mærke.

Vel fremme mødtes vi med Henriette og Michael. Efter den obligatoriske krammer og lidt snak fik vi det næsten ligeså obligatoriske rundstykke, som Henriette og Michael havde medbragt og lidt mere snak.

Vi fik ”chekket ind” og fik vores deltagernr, som skulle bæres tydeligt, så vores præcise tid kunne måles, når vi passerede målstregen og som, måske endnu vigtigere, også var vores madbillet til det efterfølgende frokostbord.

Før afgang samledes alle ryttere til en gennemgang af reglerne for færdsel i området m.m.

Selve starten på turen var noget kaotisk. Henriette var med sidste år og havde advaret os på forhånd, så vi 3 fra ARS havde aftalt at følges og at sørge for at komme afsted som nogle af de første. Første del af turen var på en meget smal markvej og med flere heste, der var lidt på dupperne og ryttere, som mente at de fint kunne overhale i trav på samme smalle markvej, eller i hvert fald prøve på det, så blev Majs ellers rimelig fornuftige Caruso temmelig hidsig og det samme gjorde min Silja. Silja tølter helst ikke, men på den korte strækning var der motor nok på den lille hest til en tølt i et tempo jeg ikke har prøvet før på hende.

Midt i dette lettere kaos besluttede Maj og jeg at fjerne os lidt og lade de fleste komme forbi, så vi kunne ride lidt længere tilbage, mens Henriette red videre først i gruppen, sammen med en flok andre ryttere.

Vi kom til at ride med en blandet flok ryttere vi ikke kendte, men havde en rigtig hyggelig tur. En af de andre ryttere kendte ruten og det fik vi glæde af et par gange hvor skiltningen ikke var helt tydelig.

Første halvdel af turen foregik mest i skridt, mens anden halvdel var i et terræn med bedre mulighed for lidt fart.

Turen foregik i et fint terræn, hvor vi både kom igennem tæt skov, på markveje i et engområde, ad lange grusveje, en smule langs asfalteret vej og også på et par stubmarker. På stubmarkerne blev det til et par galopper, hvor eneste minus var et par unge piger, som syntes at det var helt ok at fræse tæt forbi alle andre i fuld fræs.

Turen sluttede med et opløb, som alle i gruppen var enige om skulle foregå i galop, dog ville nogle gerne have det mere kontrolleret end andre og vi sendte de to førnævnte fartglade piger først afsted, så kunne vi andre tage den lidt mere med ro.

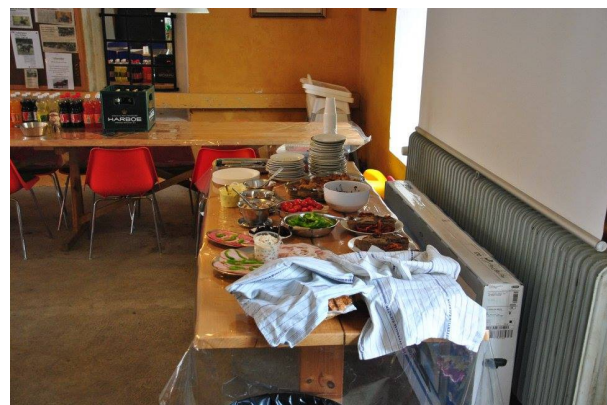
Det blev dog så som så med det rolige for mit vedkommende. De to piger kom nemlig den forkerte vej omkring skiltene og red ind over køreklubbens bane. Det ville jeg prøve at undgå ved at styre Silja den rigtige vej. Hun var dog ikke just enig med mig og vims i bevægelserne som hun er (og klodset som jeg er), tabte jeg den ene bøjle og var ret sikker på, at nu faldt jeg af. Heldigvis blev jeg hængende og fik foden i bøjlen, før vi kom alt for tæt på de folk, der stod omkring målstregen og så på, inklusiv et par fotografer, og ikke mindst før vi skulle ride igennem en slags bro med hvidt hegn på begge sider. Den syntes Silja nemlig så lidt farlig ud, men galopperede dog fint over. Midt i alt mit baksen med bøjle, havde jeg ikke lige tid til også at kontrollere farten og da Silja er ret selvgående, blev farten pænt høj og vi var da også et godt stykke forbi målstregen før jeg kom i tanke om, at vi skulle have vist vores nummer, så de kunne måle vores tid. Heldigvis var vi der ikke for at opnå en bestemt tid, men for at få en god tur og det fik vi.

Vi skridtede hestene af og mødte Michael, som gik og tog billeder. Vi var ellers overbevist om, at han og Henriette for længst var gået til bords over frokosten, da hun jo red foran os og vi ikke havde overhalet hende undervejs. Men Henriette var ikke kommet i mål endnu og hvad værre var, så kunne Michael ikke ringe hende op på hendes medbragte mobiltelefon. Så fik vi ellers lidt travlt med at forhøre os, om nogen havde set hende og det endte med, at Michael og en lokalkendt rytter kørte ud for at lede.

Efter de var kørt kom en rytter skridtende i det fjerne. Vi mente bestemt ikke, at det kunne være Henriette, for hesten var alt for mørk og så plejer Henriette da vist også at have en rød jakke på?

Heldigvis var det Henriette og Sisse. Henriette havde bare smidt jakken før afgang og Sisse havde svedt så meget, at hun var blevet lidt mørkere. De to endte med at gennemføre dagens suverænt længste strækning på knap 35 km. Det viste sig, at Henriette efter at have fulgtes med den samme flok på et godt stykke af turen, havde besluttet at ride i forvejen selv. Nogle af de andre ryttere, havde ikke været for gode til at holde afstand og det havde skabt for meget pres. Desværre var et af skiltene på ruten blevet væltet, så Henriette var blevet ledt ud på en længere rute og havde dermed så rigeligt fået stillet sin lyst til distance for denne gang. Hun og Sisse havde nu haft en hyggelig tur og havde for det meste taget den med ro. Hendes mobiltelefon var tilmed løbet tør for strøm, så hun kunne ikke gøre andet, end at følge de skilte og pile hun mødte og til sidst komme i mål.

Hilsen Pia